

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116220918
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1116220918.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO : 00 151 866, proti žalovanej : H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalovanej : Wüstenrot poisťovňa, a.s., Digital Park I, Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpený : SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 7.252,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-12C/106/2016-286 zo dňa 31. mája 2024 a odvolanie intervenienta na strane žalovanej proti uzneseniu tohto istého súdu sp. zn. B1-12C/106/2016-304 zo dňa 3. júla 2024 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku odmieta.
- II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. potvrdzuje.
- III. Odvolací súd napadnuté uznesenie sp. zn. B1-12C/106/2016-304 zo dňa 3. júla 2024 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.
- IV. Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Žalovaná je do 3 dní od právoplatnosti rozsudku povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.450,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.450,40 € odo dňa 15.12.2016 do zaplatenia. II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietal. III. Žalovanej priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60%.

1.1. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 2 písm. a), § 11 ods. 2 § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, § 427 ods. 1, § 428, § 431 Občianskeho zákonníka keď dospel k záveru, že podiel viny na vzniku dopravnej nehody majú obaja jej účastníci, pričom tento podiel súd vyjadril ako 80% na strane poškodeného a 20% na strane žalovanej v dôsledku čoho súd zaviazal žalovanú zaplatiť 20% zo žalovanej sumy bolestného, t.j. 1.450,40 €. Podstatnejším spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky poškodený, ktorý porušením svojich povinností a jazdou v pruhu vyhradenom pre električky vytvoril nebezpečnú situáciu, a navyše nevenoval riadeniu motocykla dostatočnú pozornosť. Ak by poškodený svoje zákonné povinnosti neporušil, resp. ak by následne venoval riadeniu dostatočnú zvýšenú pozornosť, resp. by išiel nižšou rýchlosťou, k dopravnej nehode by neprišlo. Podstatne menší diel zodpovednosti má žalovaná, ktorá pozornosť riadeniu venovala, ale bez ohľadu na to pravidlá cestnej premávky porušila, keď poškodenému nedala prednosť, resp. keď vošla do križovatky tak, že ju nevedela bezpečne opustiť a pričiniť sa o vznik dopravnej nehody. Súd prvej inštancie uviedol, že na účely tohto konania sa podrobnejšie nezaoberal otázkou, či prevádzkovateľom motocykla v zmysle § 427, resp. § 431 Občianskeho zákonníka bol poškodený ako vodič policajného motocykla v danom momente, alebo jeho zamestnávateľ; táto skutočnosť nebola pre súd podstatná, nakoľko predmetom žaloby bol nárok žalobcu voči žalovanej a súd podiel účasti žalovanej na vzniku škody určil na 20% bez ohľadu na skutočnosť, kto bol formálne prevádzkovateľom druhého dopravného prostriedku. K rovnakým právnym záverom dospel súd aj v konaní sp. zn. 16C/105/2016 vedenom

na Okresnom súde Bratislava I, ktorý konanie rozhodol rozsudkom č.k. 16C/105/2016-145 zo dňa 08.10.2018, a toto rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Bratislave. V tomto konaní súd riešil identickú dopravnú nehodu rovnakých účastníkov, avšak predmetom konania bola náhrada škody na motocykli žalobcu.

1.2. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca požadoval úroky odo dňa 06.10.2016, čo bol deň podania žaloby na súd. Súd však žalobcovi úroky od uvedeného dátumu nepriznal. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka je v prípade, ak nie je čas plnenia stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, dlžník povinný plniť v deň nasledujúci po dni, v ktorom ho veriteľ na plnenie vyzval. Žalobca však nepreukázal a ani netvrdil, že by žalovanú na plnenie pred podaním žaloby vyzval. Výzva na plnenie bola žalovanej doručená až doručením žaloby, t.j. dňa 13.12.2016. Žalovaná tak bola povinná dlh splniť odo dňa 14.12.2016, a úroky z omeškania bola povinná platiť odo dňa 15.12.2016. Keďže súd žalobe vyhovel pokiaľ ide o istinu aj úroky z omeškania len čiastočne, vo zvyšnej časti žalobu druhým výrokom tohto rozsudku zamietol.

1.3. O trovách konania súd rozhodoval v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. a nárok na náhradu trov konania stranám priznal podľa pomeru ich úspechu vo veci. V konaní bola pokiaľ ide o istinu úspešná žalovaná na 80% a žalobca na zvyšných 20%. Súd tak v súlade s ustálenou judikatúrou priznal žalovanej tretím výrokom tohto rozsudku nárok na náhradu trov v rozsahu rozdielu medzi úspechmi oboch strán, t.j. v rozsahu 60% (80-20). O trovách konania intervenienta súd nerozhodoval, nakoľko nárok na náhradu trov konania súd priznáva iba strane konania (§ 255 ods. 1 C.s.p.). O výške nároku na náhradu trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku a to proti výroku I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. keď mal zato, že I. výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na odôvodnenie rozsudku v odseku 23., znalecký posudok č. 10/2015 na rozhodnutia súdov (R 64/1972, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo/238/2002, 25Cdo/974/2002) a mal zato, že súd po vyhodnotení dokazovania a po právnom vyhodnotení veci nedospel k správnej závere, pretože žalobcovi priznal iba 20% uplatnenej škody. Žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu, že „poškodený porušil pravidlá cestnej premávky podstatnejším spôsobom“ a súd nesprávne vyhodnotil podiel účasti účastníkov nehody na vzniku dopravnej nehody. Žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. v napadnutej časti rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, pod sp. zn. 12C/106/2016- 286, zo dňa 31.05.2024 zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Intervenient na strane žalovanej vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozhodnutie (resp. výrok rozhodnutia) vydané v neprospech strany je základnou podmienkou prípustnosti odvolania. V danom prípade znie v neprospech žalobcu výlučne II. (zamietavý) výrok v spojení so závislým III. výrokom (o nároku na náhradu trov konania). Žalobca procesne nesprávne napáda I. (vyhovujúci) výrok napadnutého rozsudku a naopak nenapáda II. (zamietavý) výrok, ktorý ako jediný znie v jeho neprospech. Súd je pritom rozsahom odvolania viazaný, keďže nie je daná žiadna z výnimiek podľa § 379 písm. a) až c) C.s.p.. Vzhľadom na to nie je splnená podmienka prípustnosti odvolania v časti I. výroku a odvolanie žalobcu je potrebné z tohto dôvodu odmietnuť. Intervenient na strane žalovanej aj napriek poukázal na celkovú nedôvodnosť odvolania žalobcu a napriek tomu, že intervenient má naďalej za to, že poškodený mal výlučnú zodpovednosť na vzniku dopravnej nehody, súdom ustálený rozsah zodpovednosti (80 %-ný podiel na vzniku dopravnej nehody) je pre neho akceptovateľný. Z tohto dôvodu nerozporuje závery súdu a rozhodnutie akceptuje. Intervenient na strane žalovanej žiadal aby odvolací súd odvolanie žalobcu proti I. výroku napadnutého rozsudku ako procesne neprípustné odmietol a aby rozsudok v časti III. výroku v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a priznal intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o napadnutý III. výrok, žalobca neuvádza žiadnu argumentáciu, z ktorej by vyplýval jeho dôvodný nesúhlas s rozhodnutím súdu v tejto časti. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej priznal nárok podľa pomeru jej úspechu vo veci. Tomu legitímne zodpovedá 60 %-ný rozsah čistého úspechu žalovanej.

5. Žalobca vo svojej replike k vyjadreniu intervenienta uviedol, že podal odvolanie proti výrokom II., III. rozsudku, keď v zmysle § 124 C.s.p. sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu. V jeho odvolaní je jasne označené rozhodnutie, proti ktorému odvolanie smeruje a je tiež jednoznačne označený

rozsah, rozpisane odvolacie dôvody a zrozumitelne napisany odvolaci návrh. Žalobca v ostatných skutočnostiach poukázal na svoje odvolanie, ktorého sa v plnom rozsahu pridriava.

6. Žalovaná nevyužila svoje právo a dupliku nepodala.

7. Intervenienc na strane žalovanej v duplike uviedol, že žalobca na zásadne námietky, týkajúce sa vadnosti odvolania (neprípustné napadnutie I. namiesto II. výroku) reagoval iba strohým tvrdením, že podal odvolanie proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie. A všeobecným poukazom na § 124 ods. 1 C.s.p.. Intervenienc naďalej trval na tom, že z odvolania jeho obsahu nevyplýva, že by mal žalobca v úmysle napadnúť II. výrok rozsudku prvoinštančného súdu, keďže na viacerých miestach (dvakrát!) konkretizoval, že odvolanie smeruje proti I. výroku a na žiadnom mieste odvolania žalobca neuvádza, že by malo smerovať aj proti II. výroku. Na zákonnú podmienku konkretizácie výrokov súdneho rozhodnutia, proti ktorým má smerovať odvolanie, apeluje právna doktrína (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. C.H.BECK, Praha 2022, s. 1425), ale aj rozhodovacia prax (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/148/2023). Miernejšie posúdenie by hypoteticky mohlo byť namieste, ak by bol odvolateľom spotrebiteľ (bez relevantného právneho zastúpenia). V tomto smere je však argumentácia žalobcu neprípustná o to viac, že odvolateľom je ústredný orgán štátnej správy (Ministerstvo vnútra SR), ktorý pri podávaní a spisovaní odvolania preukázateľne konal prostredníctvom kvalifikovanej osoby s právnickým vzdelaním (E.. B. G.), ktorú sám poveril. Vzhľadom na prezentované skutočnosti sa intervenienc na strane žalovanej naďalej domáha, aby odvolací súd odvolanie žalobcu proti I. výroku napadnutého rozsudku ako procesne neprípustné odmietol a aby rozsudok v časti III. výroku v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a priznal interveniencovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Po doručení napadnutého rozsudku intervenienc na strane žalovanej podal návrh na vydanie doplniaceho rozsudku podľa § 225 ods. 1 C.s.p. Právna doktrína (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck, Praha 2016, s. 923 - 932; tiež Komentár. 2. vydanie. C. H. Beck, Praha 2022, s. 990) zastáva názor, že nárok na náhradu trov konania má strana sporu voči protistrane. Náhradu trov konania môže uplatniť aj intervenienc, svedok (§ 258 ods. 1), znalec (§ 258 ods. 2 a § 260), ako aj tretia osoba (§ 259). Je však vylúčené, aby sa strana domáhala priznania náhrady trov konania voči tretej osobe. Nárok na náhradu trov konania má vo všeobecnosti aj intervenienc, pričom sa primárne viaže na procesný úspech tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenienc zúčastňuje. Priznávanie nároku na náhradu trov konania interveniencovi, vystupujúcim popri niektorej zo sporových strán, vo všeobecnosti vyplýva inter alia aj z rozhodovacej praxe Krajského súdu v Bratislave - napr. sp. zn. 4Cob/109/2020, 4Co/104/2018, 16Co/49/2019, 15Co/273/2019, 3Cob/159/2023, 16Co/16/2024, 16Co/101/2022, 4Cob/87/2023 a mnohé ďalšie. Obchodná spoločnosť Wüstenrot poisťovňa, a.s. vystupovala ako intervenienc na strane žalovanej, ktorá mala vo veci čistý procesný úspech v rozsahu 60 %. Argumentácia intervenienta na strane žalovanej pritom nesporne prispela k výsledku sporu, keďže aktívne smerovala k spochybnovaniu nároku žalobcu a preukazovaniu okolností dopravnej nehody (napr. vyvrátenie toho, že v jej mieste bola plná neprerušovaná čiara). Intervenienc pritom realizoval úkony a procesnú obranu rovnako ako strana sporu. Keďže žalovaná mala čistý procesný úspech v konaní v rozsahu 60 %, v rovnakom rozsahu má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi aj intervenienc, ktorý vystupoval na strane pomerne úspešnej žalovanej. Intervenienc na strane žalovanej v súlade s § 225 ods. 1 C.s.p. sa domáhal, aby Mestský súd Bratislava IV vydal nasledujúci doplniaci rozsudok tak, že „Interveniencovi na strane žalovanej priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60%.“

9. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením sp. zn. B1-12C/106/2016-304 zo dňa 3. júla 2024 návrh na vydanie doplniaceho rozsudku zamietol.

9.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 225 ods. 1,2 C.s.p. a dospel k záveru, že tento je potrebné v súlade s § 225 ods. 2 C.s.p. zamietnuť. Konštatoval, že návrhu intervenienta nemôže vyhovieť, nakoľko sa k náhrade trov intervenienta už jednoznačným spôsobom vyjadril v rozsudku / v odseku 37. odôvodnenia uviedol, že o trovách konania intervenienta nerozhodol, nakoľko nárok na náhradu trov konania súd priznáva iba strane konania). Súd teda dospel k záveru, že o trovách konania intervenienta sa v civilnom sporovom konaní nerozhoduje, čo prejavil tak výrokom rozsudku, v ktorom úmyselne a vedome absentoval výrok o náhrade trov intervenienta, ako aj v odôvodnení, kde súd túto skutočnosť explicitne skonštatoval. Inštitút doplniaceho rozsudku slúži na riešenie procesných situácií, keď súd z akéhokoľvek dôvodu nerozhodne o časti konania bez toho, aby si toho bol vedomý; v konaní na tunajšom súde však nejde o takýto prípad. Ak by súd doplniaci rozsudok vydal, urobil by tak v rozpore s výrokom a odôvodnením rozsudku č.k. B1-12C/106/2016-286, čo je neprípustné.

9.2. Vzhľadom na návrh intervenienta súd prvej inštancie poukázal nato, že intervenient nemá nárok na náhradu trov konania, keď nárok na náhradu trov konania priznáva Civilný sporový poriadok v § 251 iba strane. Právo na náhradu trov konania intervenienta procesný kódex žiadnym spôsobom neupravuje, v dôsledku čoho takýto nárok intervenientovi nevzniká. Okrem absencie právnej úpravy pokladá súd nepriznávanie náhrady trov konania intervenientovi za logické a správne. Intervenient nie je stranou konania a nemá v konaní rovnaké postavenie ako strana, hoci niektoré práva a povinnosti má v konaní obdobné. Prípadný nárok intervenienta na náhradu trov konania je potrebné posudzovať okrem iného z pohľadu strany, na strane ktorej intervenient nevystupuje keďže s poukazom na ustanovenia § 81, 82 ods. 1, § 83 C.s.p. strana konania, na strane ktorej intervenient nevystupuje, nemá žiadnu zákonnú možnosť, ako vstupu intervenienta do konania zabrániť. Z pohľadu strany by tak v prípade, ak by mal mať intervenient nárok na náhradu trov konania popri strane, na strane ktorej vystupuje, došlo k situácii, že neúspešná strana by bola trov konania povinná nahrádzať dvojmo - a to tak protistrane, ako aj intervenientovi. Musela by tak robiť v situácii, ktorú procesne nezavinila, o ktorú procesne nemala záujem a ktorú nemala žiadnu možnosť ovplyvniť. Typickým príkladom je práve konanie na tunajšom súde. Podľa súdu neexistuje rozumný dôvod, prečo by mal neúspešný žalobca byť zaviazaný na náhradu trov konania subjektu, ktorého nežaloval a ktorý nie je stranou konania.

9.3. Súd prvej inštancie poukázal tiež nato, že v prípade strán konania platí vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania určitá symetria, t.j. povinnosti strany nahradiť trovy konania protistrane v prípade neúspechu zodpovedá jej právo na náhradu trov konania od protistrany v prípade jej úspechu. Priznávanie trov konania intervenientovi by túto symetriu podstatným spôsobom narušilo, a to v dvoch rovinách. V prvom rade ak by existoval nárok intervenienta na náhradu trov konania v prípade úspechu strany, na strane ktorej intervenient vystupuje, musela by automaticky existovať povinnosť intervenienta podieľať sa spolu s touto stranou na náhrade trov konania protistrane v prípade neúspechu. Takýto spôsob rozhodovania podľa vedomostí súdu nie je v slovenskom prostredí prítomný, resp. je prítomný len výnimočne (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/165/2020-882 zo dňa 18.03.2021). Prvoinštančný súd uviedol, že si je vedomý, že v prípade rozhodovania o náhrade trov konania intervenienta existuje aj väčší počet rozhodnutí súdov vyšších stupňov, ktoré trovy intervenientovi priznávajú, resp. výnimočne zavazujú na náhradu trov konania aj intervenienta, a to napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, na ktoré poukázal intervenient, ale aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 442/2022 z 20.09.2022, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že ústavne udržateľný je taký postup Najvyššieho súdu, ktorý sa pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov dovolacieho konania intervenienta riadi procesným úspechom tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenient zúčastňuje. Je však potrebné zdôrazniť, že v uvedených konaniach nárok na náhradu konania intervenienta bol spravidla len veľmi čiastkovým rozhodnutím, ktorému sa súdy venovali len okrajovo, resp. tento nárok zdôvodnili len okrajovo. Krajský súd Bratislava vo svojich rozhodnutiach spravidla len uvádza, že s intervenientom súd koná rovnako, ako so stranou sporu, a preto z hľadiska nároku na náhradu trov konania disponuje intervenient rovnakým postavením ako strana sporu (pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/87/2023 zo dňa 27.11.2023 alebo uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/165/2020-882 zo dňa 18.03.2021). Súdov vyšších stupňov sa ale podľa názoru tunajšieho súdu v uvedených rozhodnutiach vôbec nezaoberali argumentáciou týkajúcou sa možnej hrozby duplicitného uhrádzania trov konania neúspešnou stranou, ktorá nemala žiadny záujem na tom, aby sa konania zúčastnil intervenient a nemohla túto skutočnosť ovplyvniť.

9.4. Na záver súd prvej inštancie uviedol, že k záveru o nepriznaní trov konania intervenientovi by súd prišiel aj v prípade, ak by vychádzal zo záverov uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 442/2022 z 20.09.2022. V takom prípade by vo všeobecnosti nárok intervenienta na náhradu trov konania vznikol, ale súd by tento nárok intervenientovi nepriznal, keďže by v súlade s názorom vysloveným Ústavným súdom osobitne vyhodnotil dôvod a iné okolnosti účasti intervenienta na konaní a jeho výdavky by posúdil prísnejšie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná bola v konaní zastúpená a následne sa úspešne v konaní bránila aj sama, resp. vzhľadom na vyššie uvedenú neprípustnosť duplicity náhrady trov konaní by súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú trovy konania intervenienta účelne vynaloženými výdavkami, ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Intervenient nie je stranou konania, a jeho výdavky je potrebné posudzovať prísnejšie. Intervenient v konaní neprispel podstatným spôsobom k úspechu žalovanej, a ani mu nevznikli osobitné výdavky, na ktoré by mal súd prihliadnuť. Súd by tak v súlade s názorom Ústavného súdu SR vyhodnotil výdavky vzniknuté intervenientovi ako neúčelné a náhradu trov konania voči žalobcovi by intervenientovi nepriznal ani v prípade, ak by prišiel k záveru, že o trovách intervenienta sa vo všeobecnosti rozhoduje.

10. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote intervenient na strane žalovanej z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), h) C.s.p. a žiadal aby ho odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 písm. b) a d) C.s.p. zrušil. Vo svojom odvolaní poukázal na skutkový stav a odôvodnenia napadnutého uznesenia, keď nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že o nároku intervenienta na náhradu trov konania údajne „rozhodol“, a to úmyselným a vedomým nezahrnutím výroku o nároku na náhradu trov konania do jeho výrokovej časti, za súčasného „odôvodnenia“ tohto postupu (v rozsahu jednej bližšie neodôvodnenej vety): „O trovách konania intervenienta súd nerozhodoval, nakoľko nárok na náhradu trov konania súd priznáva iba strane konania (§ 255 ods. 1 C.s.p.)“. V prejednávanej veci jednoznačne absentoval výrok, voči ktorému by sa intervenient mohol brániť podaním odvolania, preto podanie odvolania iba voči odôvodneniu (v rozsahu jednej vety) nebolo za daných okolností prípustné a preto podal návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku. Zmätočný postup súdu a jeho odôvodnenie, týkajúce sa zamietnutia návrhu intervenienta zo dňa 13.6.2024 z dôvodu domnelého rozporu prípadného dopĺňacieho rozsudku s rozsudkom zo dňa 31.5.2024, nemôže obstať. Výrok navrhovaného dopĺňacieho rozsudku, ktorým by sa rozhodlo iba o nároku na náhradu trov konania intervenienta, by nebol v rozpore s rozsudkom zo dňa 31.5.2024. Intervenient sa domnieva, že už tieto okolnosti (*denegatio iustitiae*) bez ďalšieho vedú k záveru o potrebe zrušenia napadnutého uznesenia.

10.1. Ďalej uviedol, že nemožno súhlasiť so zjednodušeným názorom súdu, že intervenientovi nepatrí nárok na náhradu trov konania iba z dôvodu, že nie je stranou sporu. Takýto záver je v rozpore s rozhodovacou praxou (uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 442/2022) a doktrínou (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck, Praha 2016, s. 923 - 932; tiež Komentár. 2. vydanie. C. H. Beck, Praha 2022, s. 990). Navyše, interpretácia súdu by neprimerane znevýhodňovala intervenienta a bola v rozpore s účelom intervencie a náhrady trov konania. Rozhodnutie intervenienta o vstupe do konania nie je závislé iba od jeho zjednodušenej voľnej úvahy. Intervenient je *de facto* nútený vstúpiť do konania, ak sa o ňom dozvie, a to z dôvodu predídania následkov nevstúpenia do konania (§ 87 a § 88 C.s.p.). Napokon, intervenientom je iba ten, kto má právny záujem na výsledku sporu. Práve z tohto dôvodu je ten, kto vstupuje do konania ako intervenient, povinný uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania (§ 82 ods. 3 C.s.p.). V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že strany sporu majú v zmysle § 83 C.s.p. právo namietať vstup intervenienta do konania. Procesné postavenie intervenienta môže vzniknúť aj proti vôli strany sporu, ktorú intervenient v spore podporuje. Podstatnou skutočnosťou je to, či je daný právny záujem intervenienta na výsledku sporu. Ak tento daný je, jeho účasť v konaní je plne odôvodnená a intervenient (v zákonom vymedzenom rozsahu) vykonáva rovnaké práva a povinnosti ako strana, popri ktorej vystupuje. Skutočnosť, ak je strana pasívna a vstup intervenienta do konania nenamietala v prípadoch zjavnej absencie právneho záujmu na výsledku konania, je výlučne na ťarchu takejto strany sporu. Napokon, celý kódex C.s.p. je postavený na aktivite strán, čo sa prejavuje aj pri tomto inštitúte.

10.2. Záverom uviedol, že neobstojí ani tvrdenie o duplicitnom zaťažení neúspešnej strany a narušení symetrie, ktorá údajne platí vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu. Táto domnelá a súdom svojvoľne kreovaná symetria totiž neplatí ako generálne pravidlo. Súd zároveň opomína, že priznávanie nároku na náhradu trov konania je v zmysle § 255 C.s.p. založené na úspechu strany vo veci. Napriek tomu celkom zjavne a bezdôvodne prioritizuje žalobcu, hoci tento bol v pomernej časti neúspešný (80 %). Je to pritom žalobca, kto je *dominus litis* a vymedzuje predmet sporu. Ak bol žalobca v konaní úspešný iba v rozsahu 20 % zo žalovanej sumy, je zrejmé, že neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno k preukázaniu celého uplatneného nároku, preto nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % má patriť žalovanej a intervenientovi, ktorý vystupoval na jej strane. Intervenient nesúhlasí s dôvodmi, pre ktoré by mu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal. V tomto smere súd poukazuje na uznesenie ÚS SR zo dňa 20.9.2022 sp. zn. IV. ÚS 442/2022. Vyjadruje nesúhlas s týmto rozhodnutím, ako aj ďalšími rozhodnutiami súdov vyšších inštancií, keďže podľa jeho názoru nezohľadnili otázku duplicitného zaťaženia neúspešnej strany. Domnievame, sa že súdom svojvoľne vymedzená otázka „duplicitného zaťaženia“ nebola zmieňovanými súdmi riešená z dôvodu, že táto nemôže obstať. Súd prvej inštancie zároveň nesprávne interpretuje uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 442/2022. Ústavný súd SR totiž prísnejšie posudzovanie vynaložených výdavkov intervenienta ponechal na štádium rozhodovania o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.), nie na štádium rozhodovania o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 C.s.p.). Priznaniu nároku na náhradu trov konania intervenientovi nemôže byť na ujmu ani to, že žalovaná bola v konaní zastúpená advokátom. Takéto zastúpenie nebráni vstupu intervenienta do konania, ani realizácii jeho ústavného práva nechať sa v konaní kvalifikovane zastúpiť advokátom.

11. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaných odvolaní v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t. j. napadnutý rozsudok vo vzťahu k výroku I., III. ako aj napadnuté uznesenie) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku je potrebné odmietnuť (§ 386 písm. b/ C.s.p.) a odvolanie proti výroku III. nie je dôvodné. Dôvodné je len odvolanie intervenienta na strane žalovanej proti uzneseniu sp. zn. B1-12C/106/2016-304 zo dňa 3. júla 2024.

12. K odmietnutiu odvolania žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku odvolací súd odkazuje na ustanovenie § 359 C.s.p. podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

12.1. Civilný sporový poriadok v § 359 výslovne priznáva právo podať odvolanie iba tej strane sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či je určité rozhodnutie v prospech alebo neprospech strany, je porovnanie posledného procesného návrhu žalobcu v konaní s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré bolo napadnuté odvolaním. V zásade platí, že pokiaľ výrokom bolo vyhovené procesnému návrhu žalobcu, takéto rozhodnutie sa považuje za vydané v prospech žalobcu a v neprospech žalovaného. V dôsledku toho subjektom oprávneným podať odvolanie je žalovaný a nie žalobca. Ak naopak výrokom nebolo vyhovené procesnému návrhu žalobcu, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, je žalobca. Žalobca je v takomto prípade subjektom oprávneným podať odvolanie. V časti, ktorej bolo žalobe vyhovené, nejde o rozhodnutie, ktoré bolo vydané v neprospech žalobcu, preto žalobca nebol v danej časti oprávnený na podanie odvolania na podanie odvolania voči výroku, ktorým mu bola priznaný žalovaný nárok. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku I. ktorým žalobcovi čiastočne vyhovel podľa § 386 písm. b/ C.s.p. odmietol (výrok I. rozhodnutia odvolacieho súdu).

12.2. Nie je možné prijať všeobecný odkaz žalobcu na ust. § 124 ods. 1 C.s.p. (lex generalis) s poukazom na ustanovenie § 379 C.s.p., ktoré je v tomto prípade lex specialis. V sporovom konaní je odvolací súd viazaný žalobným petitom okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 C.s.p.. Táto zásada sa premieťa aj do odvolacieho konania a to s poukazom na ustanovenie § 379 C.s.p., pretože odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Uvedené je relevantné aj z dôvodu, že len vo vzťahu k výrokom, ktoré sú napadnuté odvolaním, nastane suspenzívny účinok. Rozsah, v akom odvolateľ napáda konkrétne rozhodnutie, môže rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Navyiac z odvolania, ktoré podala za žalobcu na základe poverenia (č.l. 294 spisu) osoba s právnickým vzdelaním E.. B. G. jednoznačne vyplýva, že odvolanie smeruje proti výrokom I. a III. čo je viackrát v odvolaní aj explicitne uvedené, čo vylučuje miernejšie posúdenie. Plne v súlade s argumentáciou intervenienta odvolací súd prijal názor, že miernejšie posúdenie by hypoteticky mohlo byť namieste, ak by bol odvolateľom spotrebiteľ (bez relevantného právneho zastúpenia) čo ale nie je daný prípad. Súd je pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu limitovaný. Nemôže zreteľnému podaniu dávať iný význam, rovnako tak nie je umožnené súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať či domýšľať, alebo z neho vyvodiť závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú, kľúčové zásady ktoré bránia odvolaciemu súdu výslovne uskutočnený úkon (odvolanie proti výroku I., III.) na základe repliky žalobkyne podanej po uplynutí odvolacej lehoty prihliadnuc na viazanosť odvolania transformovať na iný úkon, ako odvolanie podané proti výroku II. a III.

13. Ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania (výrok II. odvolacieho súdu). Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku náhrady trov konania žalovanej vo vzťahu k žalobcovi správne aplikoval ustanovenia § 255 ods. 1,2 C.s.p. a vzhľadom na úspech žalobcu a žalovanej v konaní stanovil pomer úspechu žalovanej v rozsahu 60%.

13.1. Žalobca vo svojom odvolaní ani neuvádza žiadne odvolacieho dôvody, pre ktoré považuje tento závislý výrok o nároku náhrady trov konania za vecne nesprávny.

14. Odvolací súd preskúmal vec i z hľadiska odvolania podaného intervenientom na strane žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie sp. zn. B1-12C/106/2016-304 zo dňa 3. júla 2024 a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie.

15. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

15.1. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, na ktorý sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu strany na doplnenie rozsudku, návrh zamietne.

15.2. Podľa § 251 C.s.p. trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nerozhodol o nároku na náhradu trov konania intervenienta na strane žalovanej a preto tento v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. podal návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku zamietol z dôvodov (pozri odsek 9.1. až 9.4.), ktoré podľa názoru odvolacieho súdu neobstoja.

17. Ustálená rozhodovacia prax (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/252/2020, 6Cdo/118/2022, 2Cdo/156/2022, rozhodnutie Veľkého senátu NS SR 1ObdoV/7/2022, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 442/2022-14) ako aj právna doktrína ako ju citoval intervenient (pozri odsek 10.1.) jednoznačne dospela k záveru, že nárok na náhradu trov konania má vo všeobecnosti aj intervenient, pričom sa primárne viaže na procesný úspech tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenient zúčastňuje. Pre priznanie nároku na náhradu trov konania sa preto aj v tomto prípade uplatňuje zásada úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.).

17.1. Vzhľadom na uvedené závery a absenciu výroku o nároku na náhradu trov konania intervenienta v napadnutom rozsudku bolo povinnosťou súdu o tomto nároku na náhradu trov konania intervenienta rozhodnúť v zmysle návrhu intervenienta dopĺňacím rozsudkom. Dôvodom na zamietnutie návrhu intervenienta na vydanie dopĺňacieho rozsudku nemôže byť skutočnosť ktorú uviedol súd prvej inštancie, že k náhrade trov intervenienta sa už jednoznačným spôsobom vyjadril v rozsudku, keď v odseku 37. odôvodnenia uviedol, že o trovách konania intervenienta nerozhodol, nakoľko nárok na náhradu trov konania súd priznáva iba strane konania. V rámci rozhodnutia súdu musí odôvodneniu zodpovedať výrok, proti ktorému sa v zákonom vymedzených prípadoch (§ 355 C.s.p.) možno brániť podaním odvolania. Táto požiadavka vyplýva inter alia z § 358 C.s.p., keďže odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné inými slovami vyjadrené, absencia výroku o časti nároku, nie je dôvodom na podanie odvolania. S poukazom na uvedené potom neobstoja ani argumentácia súdu prvej inštancie, že ak by aj prišiel k záveru, že o trovách intervenienta sa vo všeobecnosti rozhoduje, súd by mu taktiež náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal s poukazom na závery v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 442/2022. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné prízvukovať, že aj v tomto prípade bolo potrebné rozhodnúť samostatným výrokom. Navyiac Civilný sporový poriadok vychádza zo systémového riešenia charakterizovaného delením inštitútu trov konania na priznanie náhrady trov konania a stanovenie sumy náhrady trov konania (§ 262 ods. 1 a 2 C.s.p.). Keďže intervenient nie je sporovou stranou, je súd povinný osobitne vyhodnotiť dôvod a iné okolnosti účasti intervenienta na konaní a jeho výdavky posúdiť prísnejšie, pokiaľ ide o zákonné kritériá vymedzené v § 251 C.s.p.. Tieto sa však nepochybne budú vyhodnocovať až v samotnom konaní o výške náhrady trov konania zo strany súdu prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p..

18. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zastáva názor, že postup súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh intervenienta na vydanie dopĺňacieho rozsudku nebol procesne vecne správny a týmto postupom prvoinštančný súd znemožnil intervenientovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Pochybenie súdu prvej inštancie je teda z procesného hľadiska nenapraviteľné v odvolacom konaní a korekciu porušených procesných práv intervenienta možno v odvolacom konaní doceliť len zrušením takéhoto uznesenia. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie sp. zn.

B1-12C/106/2016-304 zo dňa 3. júla 2024 súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a s odkazom na ustanovenie § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (výrok III. odvolacieho súdu).

18.1. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný a bude jeho úlohou postupom v zmysle § 225 ods. 1,2 C.s.p. dopĺňacím rozsudkom rozhodnúť o celom predmete konania t.j. o nároku na náhradu trov konania intervenienta na strane žalovanej. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie ako o nároku na náhradu trov konania trovách prvoinštančného tak i o nároku na náhradu trov konania odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

19. O náhrade trov odvolacieho konania žalovanej vo vzťahu k žalobcovi (výrok IV. odvolacieho súdu) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a analogicky aj podľa § 256 ods. 1 C.s.p.. Civilný sporový poriadok nemá osobitnú úpravu pre rozhodovania o trovách konania

v prípade odmietnutia odvolania, ustanovenie o náhrade trov konania v prípade zastavenia konania (§ 256 ods. 1 C.s.p.) upravuje situáciu najbližšiu odmietnutiu podania (odvolací súd vec meritórne neprejednal). Žalovanej by teda vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v časti, v ktorej bolo odvolanie žalobcu odmietnuté, nakoľko žalobca podaním odvolania proti výroku, voči ktorému nebola oprávnená osoba na podanie odvolania sa, procesne zavinil, že sa jeho odvolanie muselo odmietnuť. Vo vzťahu k výrok III. bola v odvolacom konaní plne úspešná znovu žalovaná, preto by jej voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto už o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

19.1. O náhrade trov odvolacieho konania intervenienta na strane žalovanej odvolací súd nerozhodoval s poukazom na závery v odseku 18.1., keď o týchto s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 3 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).